

Ο ΠΟΛΥΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ *ΤΡΙΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ*

ΦΙΛΙΠ ΠΟΥΛΜΑΝ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΣΚΟΝΗΣ

Η ΜΥΣΤΙΚΗ
ΚΟΙΝΟΦΟΛΙΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ



ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το βιβλίο της σκόνης 2 – Η Μυστική Κοινοπολιτεία**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *The Book of Dust Volume Two – The Secret Commonwealth*

Από τις Εκδόσεις David Fickling Books, Λονδίνο 2019

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Philip Pullmam

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κώστια Κοντολέων

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Tom Sanderson

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Θεοδώρα Σπυροπούλου, Ραλλού Ρουχωτά

© Philip Pullmam, 2019

© Εικονογράφησης: Chris Wormell, 2019

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3431-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3432-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΦΙΛΙΠ ΠΟΥΛΜΑΝ
ΤΟ
ΒΙΒΛΙΟ
ΤΗΣ
ΣΚΟΝΗΣ

ΒΙΒΛΙΟ 2

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΠΟΛΙΤΕΙΑ

Μετάφραση: Κώστια Κοντολέων



ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΠΟΥΛΜΑΝ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η Τριλογία του Κόσμου:

Το Αστέρι του Βορρά, 1998, μτφρ. Κώστια Κοντολέων
Ο Αρχοντας των δύο Κόσμων, 2000, μτφρ. Κώστια Κοντολέων
Το Κεχριμπαρένιο Τηλεσκόπιο, 2002, μτφρ. Κώστια Κοντολέων

Λογοτεχνία για παιδιά:

Η Λίλα, ο Τσανγκ και ο άσπρος ελέφαντας, 2000
μτφρ. Κώστια Κοντολέων
Ο κόμης και ο μαύρος κνιηγός, 2000, μτφρ. Κώστια Κοντολέων
Τζακ ο Φτεροπόδαρος, 2000, μτφρ. Κώστια Κοντολέων
Ο ιππότης του ρολογιού, 2000, μτφρ. Κώστια Κοντολέων
Αυτό που ήμουν κάποτε, 2001, μτφρ. Κώστια Κοντολέων
*Η Αχτύπητη Παρέα του Νιου Κατ: Κέρινα ομοιώματα
και κάλπικα σελίνια*, 2004, μτφρ. Κώστια Κοντολέων
*Η Αχτύπητη Παρέα του Νιου Κατ: Στοιχήματα, κλοπές
και μασκαρέματα*, 2004, μτφρ. Κώστια Κοντολέων
Η Σάλι Λόκχαρτ και τα ρουμπίνια στις στάχτες, 2006,
μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Το Σκιάχτρο και ο υπηρέτης του, 2007, μτφρ. Άννα Κοντολέων
Η Σάλι Λόκχαρτ και ο μάγος του βορρά, 2007,
μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Η Σάλι Λόκχαρτ και η τίγρη στο πηγάδι, 2008,
μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Η Σάλι Λόκχαρτ και η ξυπόλυτη περιγίπισσα, 2009,
μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα παραμύθια των αδελφών Γκρομ, 2013,
μτφρ. Κώστια Κοντολέων
Το βιβλίο της σκόνης 1 – La Belle Sauvage, 2017,
μτφρ. Κώστια Κοντολέων

Εικονογραφημένα:

Ένας γάτος με παπούτσια μαγικά, 2002,
μτφρ. Κώστια Κοντολέων

Στον Νικ Μέσεντζεο,
Γοητευτικό ποιητή και ακατανίκητο φίλο

Σημείωμα του συγγραφέα

Η Μυστική Κοινοπολιτεία είναι το δεύτερο μέρος του *Βιβλίου της Σκόνης*. Ο κεντρικός χαρακτήρας, η Λύρα Χρυσόστομη, που κάποτε ήταν γνωστή ως Λύρα Μπελάκουα, ήταν επίσης πρωταγωνίστρια μιας προηγούμενης τριλογίας, με τον τίτλο *Η Τριλογία του Κόσμου*: στην πραγματικότητα, το όνομά της ήταν ταυτόχρονα η πρώτη και τελευταία λέξη σ' αυτό το έργο. Σ' εκείνη την ιστορία ήταν περίπου έντεκα ή δώδεκα χρόνων.

Στο πρώτο μέρος του *Βιβλίου της Σκόνης*, το *La Belle Sauvage*, η Λύρα ήταν μωρό. Αν και ήταν κεντρικό πρόσωπο στην ιστορία, το μεγαλύτερο μέρος της δράσης στο βιβλίο αφορούσε ένα αγόρι, τον Μάλκολμ Πόλστεντ, που ήταν γύρω στα έντεκα.

Σ' αυτό το βιβλίο, παρακάμπτουμε είκοσι χρόνια περίπου. Τα γεγονότα στην *Τριλογία του Κόσμου* διαδραματίζονται δέκα χρόνια πίσω στο παρελθόν· και ο Μάλκολμ και η Λύρα είναι ενήλικες. Τα γεγονότα στο *La Belle Sauvage* είναι ακόμη πιο πίσω στον χρόνο.

Αλλά τα γεγονότα έχουν συνέπειες, και μερικές φορές τ' αποτελέσματα όσων κάποτε κάναμε παίρνουν αρκετό χρόνο για να γίνουν απολύτως προφανή. Την ίδια περίοδο ο κόσμος προχωρεί· η δύναμη και η επιρροή μετατοπίζονται, αυξάνονται ή υποβαθμίζονται· τα προβλήματα και τα ενδιαφέροντα των ενηλίκων δεν είναι αναγκαστικά τα ίδια με εκείνα που είχαν όταν ήταν νέοι. Η Λύρα και ο Μάλκολμ, όπως λέω, δεν είναι πια παιδιά.

Φίλιπ Πούλμαν

*Ό,τι είναι δυνατόν να γίνει πιστευτό
είναι απεικόνιση της αλήθειας.*

Γουίλιαμ Μπλέικ



1

Δολοφονία στο φεγγαρόφωτο

Ο Πανταλεήμων, το δαιμόνιο της Λύρας Μπελάκουα, γνωστής πια ως Λύρας Χρυσόστομης, ήταν ξαπλωμένος στο περβάζι του παραθύρου του μικροσκοπικού υπνοδωματίου-γραφείου της στο Κολέγιο της Αγίας Σοφίας, αποστασιοποιημένος στον βαθμό που μπορούσε από τις όποιες σκέψεις. Είχε πλήρη συναίσθηση του κρύου που έμπαινε από το ανασυρόμενο παράθυρο, που δεν εφάρμοζε καλά, πλάι του, αλλά συνάμα και της ζεστασιάς από τη λάμπα νάφθας στο γραφείο κάτω από αυτό, του γρατζουνίσματος από την πένα της Λύρας στο χαρτί, αλλά και του σκοταδιού απέξω. Κι όμως ήταν το κρύο και το σκοτάδι που λαχταρούσε περισσότερο από οτιδήποτε άλλο εκείνη την ώρα. Ξαπλωμένος εκεί, γύριζε την πλάτη του στο κρύο ή έπεφτε ανάσκελα, κι η επιθυμία του να βγει έξω γινόταν ακόμη πιο έντονη από την απροθυμία του να μιλήσει στη Λύρα.

«Άνοιξε το παράθυρο», της είπε στο τέλος. «Θέλω να βγω έξω».

Η πένα της Λύρας ακινητοποιήθηκε· έσπρωξε πίσω την καρέκλα της και σηκώθηκε. Ο Πανταλεήμων έβλεπε την αντανάκλασή της στο τζάμι, να κρέμεται πάνω από την οξφορδιανή νύχτα. Μπορούσε να ξεχωρίσει στην έκφρασή της την έντονη αποδοκιμασία της.

«Ξέρω τι ετοιμάζεις να πεις», της είπε. «Φυσικά και θα είμαι προσεκτικός. Δεν είμαι ανόητος».

«Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο είσαι», του είπε εκείνη.

Τεντώθηκε από πάνω του για ν' ανεβάσει το παράθυρο και να το στερεώσει με το κοντινότερο βιβλίο.

«Μη...» άρχισε εκείνος.

«Μην κλείνεις το παράθυρο, μάλιστα, Παν, απλώς κάτσε εκεί να παγώνεις μέχρι να αποφασίσει ο Παν να επιστρέψει. Δεν είμαι δα και τόσο ηλίθια. Άντε, δίνε του».

Γλίστρησε έξω και χώθηκε στον κισσό που κάλυπτε τον τοίχο του κολεγίου. Μια στιγμή μόνο έφτασε ως τ' αυτιά της Λύρας το αγνό θρόισμα των φύλλων. Στον Παν δεν άρεσε ο τρόπος που μιλούσαν ο ένας στον άλλο, ή μάλλον που δε μιλούσαν καθόλου στην πραγματικότητα, αυτά ήταν τα πρώτα λόγια που είχαν ανταλλάξει μέσα στη μέρα. Αλλά δεν ήξερε τι να κάνει γι' αυτό, και το ίδιο ίσχυε και για εκείνη.

Στα μισά του τοίχου έπιασε ένα ποντίκι με τα μυτερά σαν βελόνες δόντια του, προβληματίστηκε προς στιγμήν αν θα το έτρωγε ή όχι, αλλά, προς έκπληξη του ποντικού, τον άφησε να φύγει. Κουλουριάστηκε στο χοντρό κλαδί του κισσού, απολαμβάνοντας όλες τις μυρωδιές, τις ριπές του αέρα, την απεραντοσύνη της νύχτας γύρω του.

Αλλά θα ήταν προσεκτικός. Προσεκτικός για δυο πράγματα. Για την κιτρινωπή γούνα του λαιμού του, που ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με την υπόλοιπη καστανοκόκκινη γούνα του δενδροκούναβου που ήταν. Αλλά δεν του ήταν δύσκολο να κρατάει σκυφτό το κεφάλι του ή να τρέχει γρήγορα. Και βέβαια ο άλλος λόγος που θα έπρεπε να είναι προσεκτικός ήταν πολύ πιο σοβαρός. Όποιος τον έβλεπε δε θα σκεφτόταν ούτε στιγμή πως ήταν πραγματικά δενδροκούναβο: μπορεί να έμοιαζε από κάθε άποψη με δενδροκούναβο, αλλά ήταν δαιμόνιο. Ήταν πολύ δύσκολο να διακρίνει κανείς τη διαφορά ανάμεσα στα δυο τους, αλλά δε θα υπήρχε ανθρώπινο ον στον κόσμο της Λύρας που δε θα την αναγνώριζε αμέσως, με την ίδια σιγουριά που θα αναγνώριζε τη μυρωδιά του καφέ ή το κόκκινο χρώμα.

Άνθρωπος χωρίς το δαιμόνιό του, ή δαιμόνιο χωρίς τον άνθρωπό του, ήταν στα μάτια των άλλων αφύσικη κατάσταση, απόκοσμη,

έως και αδύνατη να συμβεί. Κανένας φυσιολογικός άνθρωπος δεν μπορούσε να χωριστεί από το δαιμόνιό του, παρόλο που υπήρχαν φήμες πως οι μάγισσες μπορούσαν να το κάνουν. Η δύναμη που είχαν η Λύρα και ο Παν παραξένευε και τους ίδιους, και την είχαν αγοράσει πολύ ακριβά πριν από οκτώ χρόνια στον κόσμο των νεκρών. Από τότε που επέστρεψαν στην Οξφόρδη, μετά από εκείνη την παράξενη περιπέτεια, δεν είχαν μιλήσει σε κανένα για αυτό και κατάφεραν όσο πιο προσεκτικά μπορούσαν να το κρατήσουν μυστικό· αλλά υπήρξαν φορές, κυρίως πιο πρόσφατα, που αναγκάστηκαν απλώς να απομακρυνθούν ο ένας από τον άλλο.

Γι' αυτό ο Παν παρέμενε τώρα συνέχεια στις σκιές, και καθώς μετακινιόταν ανάμεσα στους θάμνους και στο ψηλό χορτάρι που συνόρευε με τη μεγάλη έκταση των άψογα κουρεμένων Πανεπιστημιακών Πάρκων, απολαμβάνοντας τη νύχτα με όλες τις αισθήσεις του, δεν έκανε κανένα θόρυβο και κρατούσε χαμηλά το κεφάλι του. Είχε βρέξει νωρίτερα εκείνο το απόγευμα, και το χώμα ήταν απαλό και υγρό κάτω από τα πόδια του. Όταν έφτασε σε κάποιο σημείο που υπήρχε αρκετή λάσπη, έσκυψε όσο πιο χαμηλά μπορούσε και πίεσε τον λαιμό και το στήθος του σ' αυτή για να κρύψει το προδοτικό κομμάτι της κιτρινωπής γούνας.

Αφήνοντας πίσω του τα Πάρκα, διέσχισε τρέχοντας την Μπάνμπερι Ρόουντ μια στιγμή που δεν υπήρχε κανένας πεζός στο πεζοδρόμιο και μόνο ένα όχημα σε αρκετή απόσταση. Ύστερα γλίσטרησε στον κήπο ενός από τα μεγάλα σπίτια της άλλης πλευράς, και μετά πήρε να κατευθύνεται μέσα από φράχτες, πάνω από τοίχους, κάτω από περιφράξεις, πάνω από παρτέρια με γκαζόν, προς την Ιεριχώ και το κανάλι, λίγους μόνο δρόμους μακριά.

Μόλις έφτασε στο λασπωμένο παρόχθιο μονοπάτι, ένωσε πιο ασφαλώς. Υπήρχαν θάμνοι και πυκνό γρασίδι εκεί για να κρυφτεί ανάμεσά τους, και δέντρα ψηλά για να εκτιναχθεί όπως η φωτιά από το φιτίλι. Αυτό το σε ημιάγρια κατάσταση σημείο της πόλης ήταν το κομμάτι της που του άρεσε περισσότερο. Είχε κολυμπήσει σε όλες τις υδάτινες εκτάσεις που δαντελωτές διέτρεχαν την Οξφόρδη – από τη μια άκρη ως την άλλη – και δε μιλάμε μόνο για

το κανάλι, αλλά και για τον ίδιο τον μεγάλο Τάμεση και τον παραπόταμό του Τσέργουελ, όπως επίσης και στα αναρίθμητα μικρά ρυάκια που εκτρέπονταν από τις βασικές ροές τους για να ενεργοποιήσουν έναν μύλο ή να τροφοδοτήσουν μια διακοσμητική λίμνη, και κάποια από αυτά κυλούσαν υπόγεια κι αθέατα για να εμφανιστούν ξανά κάτω από τον τοίχο κάποιου κολεγίου ή πίσω από ένα κοιμητήριο ή μια ζυθοποιία.

Στο σημείο όπου ένα από εκείνα τα μικρά ρυάκια κυλούσε πλάι στο κανάλι με μόνον το παρόχθιο μονοπάτι ανάμεσά τους, ο Παν διέσχισε μια μικρή σιδερένια γέφυρα και ακολούθησε το ρεύμα κατηφορίζοντας προς τη μεγάλη ανοιχτή έκταση των χωραφιών, την αγορά βοοειδών του Όξπενς στα βόρεια και τις αποθήκες του Βασιλικού Ταχυδρομείου πλάι στον σιδηροδρομικό σταθμό στη δυτική πλευρά.

Ήταν πανσέληνος κι ελάχιστα αστέρια ξεχώριζαν ανάμεσα στις τούφες των σύννεφων που διέτρεχαν τον ουρανό. Όσο περισσότερο φως τόσο πιο επικίνδυνο για τον Παν, αλλά εκείνος προτιμούσε την ψυχρή ασημένια ευκρίνεια καθώς τριγυρνούσε στα χωράφια, γλιστρώντας ανάμεσα στα λαχανάκια Βρυξελλών, στα κουνουπίδια, στα φρέσκα κρεμμυδάκια και στα σπανάκια, αθόρυβος σαν σκιά. Έφτασε σε μια αποθήκη για εργαλεία, πήδηξε στη σκληρή στέγη της από πισσόχαρτο και κοίταξε πέρα από την απλωσιά του λιβαδιού την αποθήκη του ταχυδρομείου.

Ήταν το μόνο μέρος στην πόλη που έδειχνε ξύπνιο. Ο Παν και η Λύρα είχαν έρθει εδώ περισσότερες από μία φορές, για να παρακολουθήσουν τα τρένα που έρχονταν από Βορρά και Νότο να σταματούν στην αποβάθρα βγάζοντας ακόμη ατμούς ενώ οι εργάτες ξεφόρτωναν τους σάκους με τα γράμματα και τα δέματα σε μεγάλα καλάθια με ρόδες, τσουλώντας τα ως μέσα στη μεγάλη μεταλλική αποθήκη, όπου θα ταξινομείτο έγκαιρα η αλληλογραφία για το Λονδίνο και την Ευρώπη για το πρωινό ζέπελιν. Το αερόπλοιο ήταν δεμένο πλώρα πρύμα εκεί παραδίπλα και λικνιζόταν στον αέρα καθώς τα σχοινιά που το συγκρατούσαν κροτάλιζαν κόντρα στον ιστό. Φώτα αντιφέγγιζαν στην αποβάθρα, στ' αγκυροβό-

λια και πάνω από τις πόρτες του κτιρίου του Βασιλικού Ταχυδρομείου· βαγόνια έκαναν θόρυβο σε μια βοηθητική γραμμή, και μια μεταλλική πόρτα κάπου έκλεισε με θόρυβο.

Ο Παν πρόσεξε μια κίνηση ανάμεσα στα χωράφια δεξιά του κι έστρεψε πολύ αργά το κεφάλι του να δει. Μια γάτα προχωρούσε με αργές αλλά σταθερές κινήσεις ανάμεσα από μια συστοιχία λάχανων και μπρόκολων, στοχεύοντας ένα ποντίκι· αλλά, πριν η γάτα προλάβει να κάνει την εφόρμησή της, κάτι λευκό, μεγαλύτερο σε μέγεθος από τον Παν, βούτηξε ξαφνικά κι αθόρυβα από τον ουρανό κι άρπαξε το ποντίκι, πετώντας πάλι ψηλά σε απόσταση που δε θα μπορούσαν να το φτάσουν τα νύχια της γάτας. Τα φτερά της κουκουβάγιας ήταν εξαιρετικά αθόρυβα καθώς επέστρεφε σ' ένα από τα δέντρα πίσω από την Παρανταίς Σκουέαρ. Η γάτα κάθισε λίγο να σκεφτεί, καταπώς φαινόταν, τι ακριβώς είχε συμβεί, κι ύστερα συνέχισε το κυνήγι της ανάμεσα στα λαχανικά.

Το φεγγάρι ήταν ολοφώτεινο τώρα, είχε ανέβει πιο ψηλά στον ουρανό, τα σύννεφα είχαν σχεδόν εξαφανιστεί κι ο Παν μπορούσε πια να δει κάθε λεπτομέρεια στα χωράφια και στην αγορά βοοειδών από την πλεονεκτική θέση του πάνω στην αποθήκη. Θερμοκήπια, σκιάχτρα, ποιμνιοστάσια από γαλβανισμένο σίδερο, δεξαμενές νερού, φράχτες σαπισμένοι και πεσμένοι κι άλλοι στη θέση τους, προσεκτικά βαμμένοι, λοβοί μπιζελιών δεμένοι μαζί σαν ινδιάνικα αντίσκηνα, όλα σιωπηλά στο φεγγαρόφωτο σαν σκηνικό για έργο με ηθοποιούς φαντάσματα.

Ο Παν ψιθύρισε: «Λύρα, τι μας έχει συμβεί;»

Δεν υπήρξε απάντηση.

Το ταχυδρομικό τρένο είχε ξεφορτώσει, και τώρα, μ' ένα και μόνο σφύριγμα, ετοιμάστηκε να ξεκινήσει ξανά. Δε βγήκε στη σιδηροδρομική γραμμή που διέσχιζε το ποτάμι νότια, πλάι στα χωράφια, αλλά αργά προχώρησε μπροστά κι ύστερα αργά πάλι προς τα πίσω σε μια βοηθητική γραμμή, ενώ τα βαγόνια δημιουργούσαν έντονους μεταλλικούς θορύβους. Η μηχανή άφησε σύννεφα ατμού που διαλύθηκαν γρήγορα στον κρύο αέρα.

Από την άλλη μεριά του ποταμού, πέρα από τα δέντρα, έμπαι-

νε ένα άλλο τρένο. Αυτό δεν ήταν ταχυδρομικό· δε σταμάτησε καν στην αποβάθρα, αλλά συνέχισε τριακόσια μέτρα πιο πέρα και μπήκε στον σταθμό. Ήταν το αργό τοπικό τρένο από το Ρέντινγκ, μάντεψε ο Παν. Το άκουσε να σταματάει στην αποβάθρα μ' ένα μακρινό σφύριγμα κι ένα σιγανό τριξίμο των φρένων.

Μια καινούργια κίνηση.

Στ' αριστερά του Παν, εκεί που μια σιδερένια γέφυρα διασταυρωνόταν με το ποτάμι, βάνιζε ένας άντρας – ή, πιο σωστά, περπατούσε με μια βιασύνη που είχε κάτι το συνωμοτικό, κατά μήκος της όχθης του ποταμού στο σημείο που πύκνωναν οι καλαμιές.

Αμέσως ο Παν γλίστρησε από τη στέγη της αποθήκης στο έδαφος κι έτρεξε αθόρυβα προς το μέρος του άντρα μέσα από φρέσκα κρεμμυδάκια και λάχανα στη σειρά. Ελισσόμενος ανάμεσα στους φράχτες και κάτω από ένα σκουριασμένο χαλύβδινο νεπόζιτο νερού, έφτασε εκεί που τέλειωναν τα χωράφια και στάθηκε να κοιτάξει μέσα από τη σπασμένη σανίδα ενός φράχτη το χορταριασμένο λιβάδι πέρα από αυτόν.

Ο άντρας ανηφόριζε προς την αποθήκη του Βασιλικού Ταχυδρομείου, όλο και πιο προσεκτικά καθώς προχωρούσε, μέχρι που σταμάτησε σε μια ιτιά στην όχθη, εκατό μέτρα περίπου μακριά από την είσοδο της αποθήκης, απέναντι σχεδόν από εκεί που ήταν κουλουριασμένος ο Παν κάτω από τον φράχτη. Ακόμη και τα ισχυρά μάτια του Παν με δυσκολία κατάφεραν να τον ξεχωρίσουν στη σκιά· αν για μια στιγμή κοίταζε αλλού, θα τον έχανε εντελώς από τα μάτια του.

Κι ύστερα τίποτα. Ο άντρας θα πρέπει να είχε εξαφανιστεί εντελώς. Ένα λεπτό πέρασε, κι ύστερα ένα ακόμα. Στην πόλη πίσω από τον Παν, μακρινές καμπάνες άρχισαν να χτυπούν, δυο φορές η καθεμιά: μισή ώρα μετά τα μεσάνυχτα.

Ο Παν κοίταξε προς τα δέντρα πλάι στο ποτάμι. Όχι πολύ μακριά, στ' αριστερά της ιτιάς, ορθωνόταν μια γέρινη βελανιδιά, γυμνή πια από φύλλα. Στα δεξιά...

Στα δεξιά, μια μοναχική φιγούρα σκαρφάλωνε στην πύλη της αποθήκης του Βασιλικού Ταχυδρομείου. Ο νεοφερμένος πήδηξε

κάτω κι ύστερα κινήθηκε βιαστικά στην όχθη του ποταμού προς την ιτιά όπου περίμενε ο πρώτος άντρας.

Ένα σύννεφο σκέπασε το φεγγάρι για λίγα λεπτά, κι ο Παν, μες στις σκιές, βρήκε την ευκαιρία να γλιστρήσει κάτω από τον φράχτη και να κατευθυνθεί προς το υγρό γρασίδι όσο πιο γρήγορα μπορούσε, παραμένοντας πάντα χαμηλά, και με τον νου του συνέχεια στην κουκουβάγια, αλλά και στον άντρα που κρυβόταν, κατευθύνθηκε προς τη βελανιδιά. Μόλις έφτασε εκεί, σκαρφάλωσε προς τα πάνω, με τεντωμένα νύχια για να γραπώνεται γερά από τον κορμό της, και σταμάτησε σ' ένα ψηλότερο κλαδί, από το οποίο θα μπορούσε να δει καθαρά την ιτιά τώρα που το φεγγάρι ξεπρόβαλε ξανά.

Ο άντρας από την αποθήκη του Ταχυδρομείου κατευθυνόταν βιαστικά προς τα εκεί. Λίγο πριν φτάσει, επιβραδύνοντας το βήμα του και κοιτάζοντας προσεκτικά τις σκιές, ο πρώτος άντρας βγήκε αθόρυβα κι είπε κάτι χαμηλόφωνα. Ο δεύτερος του απάντησε το ίδιο χαμηλόφωνα κι ύστερα και οι δυο μαζί υποχώρησαν στο σκοτάδι. Ήταν αρκετά μακριά από τον Παν για ν' ακούσει τι είχαν πει, αλλά υπήρχε μια ατμόσφαιρα συννεοχής ανάμεσά τους. Ήταν ολοφάνερο πως το είχαν σχεδιάσει να συναντηθούν εδώ.

Τα δαιμόνιά τους ήταν σκυλιά: ένας μπάσταρδος μολοσσός κι ένα κοντοπόδαρο σκυλί. Δε θα μπορούσαν να σκαρφαλώσουν στο δέντρο, αλλά θα μπορούσαν μια χαρά να τον μυρίσουν, γι' αυτό ο Παν πίεσε το κορμί του ακόμη περισσότερο στο φαρδύ κλωνάρι όπου ήταν ξαπλωμένος. Μπορούσε ν' ακούσει τον ήρεμο ψίθυρο των αντρών, αλλά ούτε αυτή τη φορά κατάφερε να ξεχωρίσει μια λέξη τους.

Ανάμεσα στον ψηλό συρμάτινο φράχτη της αποθήκης του Ταχυδρομείου και το ποτάμι, ένα μονοπάτι οδηγούσε από το ανοιχτό λιβάδι πλάι στα χωράφια προς τον σταθμό του τρένου. Ήταν ο συνηθισμένος τρόπος για να πάει κανείς στον σταθμό από την ενορία του Σεντ Εμψ και τους στενούς δρόμους με τα σπίτια που συνωστίζονταν κατά μήκος του ποταμού κοντά στο εργοστάσιο παραγωγής αερίου. Κοιτάζοντας από το κλωνάρι της βελανιδιάς, ο Παν μπορούσε να δει όλο το μονοπάτι, σε αντίθεση με τους άντρες

από κάτω του, κι έτσι είδε κάποιον να έρχεται από την κατεύθυνση του σταθμού πριν τον δουν εκείνοι: έναν άντρα μόνο του, με τον γιακά του παλτού του σηκωμένο για να προφυλαχτεί από το κρύο.

Ύστερα ακούστηκε ένα «Σςς» από τις σκιές κάτω από την ιτιά. Οι άντρες είχαν δει κι εκείνοι την καινούργια άφιξη.

Νωρίτερα εκείνη την ημέρα, σ' ένα κομψό σπίτι του δέκατου έβδομου αιώνα κοντά στον καθεδρικό ναό του Αγίου Πέτρου στη Γενεύη, μιλούσαν δυο άντρες. Βρίσκονταν σ' ένα δωμάτιο γεμάτο βιβλιοθήκες στο δεύτερο πάτωμα, του οποίου τα παράθυρα έβλεπαν σ' έναν ήσυχο δρόμο στο μελαγχολικό φως ενός χειμωνιάτικου απογεύματος. Υπήρχε ένα μακρύ μαονένιο τραπέζι γεμάτο στυπόχαρτα, δεσμίδες χαρτιών, σιλό και μολύβια, ποτήρια και καράφες νερού, αλλά οι άντρες κάθονταν σε πολυθρόνες από τις δυο μεριές μιας φωτιάς από κούτσουρα.

Ο οικοδεσπότης ήταν ο Μαρσέλ Ντελαμάρ, ο γενικός γραμματέας ενός οργανισμού που ήταν ανεπίσημα γνωστός με το όνομα του κτιρίου στο οποίο στεγαζόταν και στο οποίο η συγκεκριμένη συνάντηση λάβαινε τώρα χώρα. Το La Maison Juste. Ο Ντελαμάρ ήταν γύρω στα σαράντα, διοπτροφόρος, καλοχτενισμένος, με το εξαιρετικά ραμμένο κουστούμι του να ταιριάζει με το χρώμα των σκούρων γκρι μαλλιών του. Το δαιμόνιό του, μια λευκή κουκουβάγια, κουρνιασμένη στην πλάτη της πολυθρόνας του, κάρφωνε τα κίτρινα μάτια της στο δαιμόνιο στα χέρια του άλλου άντρα, ένα κατακόκκινο φίδι που τυλιγόταν ξανά και ξανά στα δάχτυλά του. Το όνομα του επισκέπτη ήταν Πιερ Μπινό. Ήταν εξηντάρης, βλοσυρός, ντυμένος με το σχήμα του κλήρου, πρόεδρος του Συνοδικού Πειθαρχικού Δικαστηρίου, του βασικού οργανισμού του Διευθυντηρίου για την επιβολή πειθαρχίας και ασφάλειας.

«Λοιπόν;» είπε ο Μπινό.

«Ένα ακόμη μέλος του επιστημονικού προσωπικού στον σταθμό Λοπ Νορ έχει εξαφανιστεί», είπε ο Ντελαμάρ.

«Γιατί; Τι λέει γι' αυτό ο πράκτοράς σου;»

«Η επίσημη γραμμή είναι πως ο εξαφανισμένος άντρας και ο σύντροφός του χάθηκαν ανάμεσα στα υδάτινα ρεύματα που μετατοπίζονται ταχύτατα και χωρίς προηγούμενη προειδοποίηση. Είναι πολύ δύσκολη περιοχή κι όποιος αφήνει τον σταθμό θα πρέπει να παίρνει μαζί του οδηγό. Αλλά ο πράκτοράς μας λέει πως κυκλοφορεί η φήμη ότι μπήκαν στην έρημο, που αρχίζει πέρα από τη λίμνη. Υπάρχουν τοπικοί θρύλοι που μιλάνε για χρυσάφι...»

«Να τους πάρει και να τους σηκώσει τους τοπικούς θρύλους. Αυτοί οι άνθρωποι ήταν έμπειροι θεολόγοι, βοτανολόγοι, άνθρωποι της επιστήμης. Έψαχναν τα τριαντάφυλλα, όχι το χρυσάφι. Αλλά τι ήταν αυτό που είπες, πως μόνον ο ένας από τους δυο εξαφανίστηκε; Τι έγινε ο άλλος;»

«Επέστρεψε στον σταθμό, αλλά έφυγε αμέσως για την Ευρώπη. Το όνομά του είναι Χάσαλ. Σου μίλησα γι' αυτόν την προηγούμενη εβδομάδα, αλλά ήσουν ίσως πολύ απασχολημένος για να με ακούσεις. Ο πράκτοράς μου πιστεύει πως μεταφέρει δείγματα από τα τριαντάφυλλα και έναν ικανό αριθμό εγγράφων».

«Δεν τον έχουμε συλλάβει ακόμη;»

Ο Ντελαμάρ ανέκτησε την ψυχραιμία του σχεδόν εμφανώς. «Αν θυμάσαι, Πιερ», είπε μετά από ένα λεπτό, «θα τον είχα θέσει υπό κράτηση στη Βενετία. Οι άνθρωποί σου απέρριψαν εκείνη την ιδέα. Άσε τον να φτάσει στη Βρετανία κι ύστερα ακολουθήσέ τον για ν' ανακαλύψεις τον προορισμό του: αυτή ήταν η διαταγή. Λοιπόν, έχει τώρα φτάσει εκεί και απόψε θ' αναχαιτιστεί».

«Ενημέρωσέ με μόλις έχεις στα χέρια σου όλο εκείνο το υλικό. Τώρα, ας πάμε στην άλλη υπόθεση: στη νεαρή γυναίκα. Τι έχεις μάθει γι' αυτήν;»

«Το αληθειόμετρο...»

«Όχι, όχι, όχι. Παρωχημένο, ασαφές, μ' ένα σωρό εικασίες. Δώσε μου πραγματικά γεγονότα, Μαρσέλ».

«Έχουμε έναν καινούργιο αναγνώστη, ο οποίος...»

«Α, μάλιστα, έχω ακούσει γι' αυτόν. Καινούργια μέθοδος. Είναι καλύτερη από την παλιά;»

«Οι καιροί αλλάζουν, και οι αντιλήψεις θα πρέπει να αλλάξουν κι αυτές.»

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Σημαίνει πως έχουμε ανακαλύψει μερικά πράγματα γύρω από την κοπέλα τα οποία δεν ήταν τόσο διακριτά πριν. Φαίνεται πως τελεί υπό συγκεκριμένη προστασία, νομικού και άλλου χαρακτήρα. Θα ήθελα να ξεκινήσω με το να κατεδαφίσω το δίκτυο υποστήριξης γύρω της, διακριτικά, ήσυχα, κάποιος θα μπορούσε να πει αόρατα. Και όταν θα είναι ευάλωτη, τότε θα είναι η κατάλληλη στιγμή να αναλάβουμε δράση. Μέχρι τότε...»

«Προσεκτικά», είπε ο Μπινό, καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Πολύ προσεκτικά, Μαρσέλ. Είναι μεγάλο λάθος. Θα πρέπει να είσαι αποφασιστικός. Ανάλαβε δράση. Βρες την, προσπάθησε να την εξαγοράσεις και να τη φέρεις εδώ. Αλλά κάνε το με τον δικό σου τρόπο· δε θα σε παρακάμψω αυτή τη φορά.»

Ο Ντελαμάρ σηκώθηκε να σφίξει το χέρι του επισκέπτη του και να τον κατευδώσει. Όταν έμειναν μόνοι τους, το δαιμόνιό του πέταξε ως τον ώμο του και στάθηκαν μαζί στο παράθυρο για να παρακολουθήσουν τον πρόεδρο του Συνοδικού Πειθαρχικού Δικαστηρίου καθώς περπατούσε φουριόζος, ενώ ένας υπάλληλος κουβαλούσε τον χαρτοφύλακά του κι ένας άλλος κρατούσε μια ομπρέλα για να τον προφυλάξει από το χιόνι που μόλις είχε αρχίσει να πέφτει.

«Αντιπαθώ να με διακόπτουν», είπε ο Ντελαμάρ.

«Δε νομίζω πως το πρόσεξε», είπε το δαιμόνιό του.

«Α, θα το συνειδητοποιήσει μια μέρα.»

Ο άντρας που ερχόταν από τον σιδηροδρομικό σταθμό περπατούσε γρήγορα: σε λιγότερο από ένα λεπτό είχε φτάσει σχεδόν στο δέντρο, και μόλις βρέθηκε πια εκεί, οι άλλοι δύο χτύπησαν. Ο ένας βγήκε και του επιτέθηκε μ' ένα βαρύ ραβδί, χτυπώντας

τον στα γόνατα. Εκείνος έπεσε αμέσως, μουγκρίζοντας σε κατάσταση σοκ, και τότε ο άλλος έπεσε πάνω του, χτυπώντας τον με ένα κοντό κλομπ στο κεφάλι, στους ώμους, στα χέρια.

Κανείς δεν ξεστόμισε λέξη. Το δαιμόνιο του θύματος, μια μικρή γερακίνα, ανασηκώθηκε στον αέρα κλαίγοντας και φτεροκοπώντας άγρια, αλλά άρχισε να πέφτει καθώς ο άνθρωπος της γινόταν όλο και πιο αδύναμος από τα χτυπήματα.

Αλλά ύστερα ο Παν είδε το φως του φεγγαριού να αντανάκλαται στη λάμα ενός μαχαιριού, ο άντρας από την αποθήκη του Ταχυδρομείου ούρλιαξε και κατέρρευσε, ο άλλος όμως συνέχισε να τον χτυπάει ξανά και ξανά, μέχρι που το θύμα έμεινε ακίνητο. Ο Παν άκουγε κάθε χτύπημα. Ο άντρας είχε πεθάνει. Ο δεύτερος άντρας σηκώθηκε όρθιος και κοίταξε τον σύντροφό του.

«Τι έκανε;» είπε ήρεμα.

«Μου έκοψε τους αναθεματισμένους ιγνυακούς τένοντες. Ο μπάσταρδος. Κοίτα, αιμορραγώ σαν γουρούνι».

Το δαιμόνιο του άντρα, ο μολοσσός, κλαψούριζε και σφάδαζε στο έδαφος πλάι του.

«Μπορείς να σηκωθείς όρθιος; Η φωνή του δολοφόνου ήταν πνιχτή και σιγανή, όπως του συναχωμένου, κι η προφορά του ήταν ολοφάνερα του Λίβερχουλ.

«Τι νομίζεις;»

Οι φωνές τους με δυσκολία ανέβαιναν λίγο πάνω από έναν ψίθυρο.

«Μπορείς να κινηθείς καθόλου;»

Ο πρώτος άντρας προσπάθησε να ανασηκωθεί. Ακολούθησε ένα ακόμη μουγκρητό πόνου. Ο δεύτερος του έδωσε το χέρι του, και ο πρώτος κατάφερε να σταθεί όρθιος, αλλά ήταν ολοφάνερο πως μπορούσε να χρησιμοποιήσει μόνο το ένα του πόδι.

«Τι θα κάνουμε;» είπε.

Το φεγγάρι τούς φώτισε όλους καθαρά: τον δολοφόνο, τον άντρα που δεν μπορούσε να περπατήσει και τον πεθαμένο. Η καρδιά του Παν χτυπούσε τόσο δυνατά που φοβήθηκε πως θα μπορούσαν να την ακούσουν.

«Ηλίθιε. Δεν μπορούσες να δεις πως κρατούσε μαχαίρι;» είπε ο δολοφόνος.

«Ήταν τόσο γρήγορος...»

«Υποτίθεται πως ήσουν καλός σ' αυτά. Κάνε στην άκρη».

Ο πρώτος άντρας έκανε κουτσαίνοντας ένα δυο βήματα πίσω. Ο δολοφόνος έσκυψε, έπιασε τον νεκρό άντρα από τους αστραγάλους κι έσυρε το σώμα του προς τα πίσω μέσα στις καλαμιές.

Ύστερα ο δολοφόνος επανεμφανίστηκε κι έγνεψε ανυπόμονα στον άλλο άντρα να προχωρήσει μπροστά.

«Στηρίζου πάνω μου», του είπε. «Δεν το 'χω σε τίποτα να σε αφήσω εδώ μόνο σου. Ένα γαμημένο εμπόδιο. Τώρα θα πρέπει να επιστρέψω και να το αντιμετωπίσω εγώ ο ίδιος, και αυτό το αναθεματισμένο φεγγάρι γίνεται όλο και πιο φωτεινό καθώς περνάει η ώρα. Πού είναι η τσάντα του; Δεν είχε μαζί του μια τσάντα;»

«Δεν είχε τσάντα. Δεν είχε τίποτα».

«Θα πρέπει να είχε. Γάμα το».

«Ο Μπάρι θα επιστρέψει μαζί σου και θα βοηθήσει».

«Πολύς θόρυβος. Πολλά νεύρα. Δώσε μας το χέρι σου, έλα, βιάσου».

«Αχ, Χριστέ μου... πρόσεχε... αααχ, αυτό πονάει...»

«Τώρα βούλωσ' το και περπάτα όσο πιο γρήγορα μπορείς. Δεκάρα δε δίνω αν πονάς. Μόνο κράτα κλειστό το αναθεματισμένο στόμα σου».

Ο πρώτος άντρας αγκάλιασε με το ένα χέρι του τους ώμους του δολοφόνου και προχώρησε κουτσαίνοντας πλάι του καθώς απομακρύνονταν αργά από τη βελανιδιά επιστρέφοντας στην όχθη του ποταμού. Ο Παν, κοιτάζοντας κάτω, είδε ένα ματωμένο σημείο πάνω στο γρασίδι να γυαλίζει κόκκινο στο φεγγαρόφωτο.

Περίμενε μέχρι οι άντρες να βγουν από το οπτικό του πεδίο κι ύστερα προετοιμάστηκε να πηδήξει κάτω· αλλά, πριν προλάβει να κάνει οποιαδήποτε κίνηση, κάτι αναδεύτηκε στις καλαμιές εκεί που βρισκόταν το σώμα του άντρα, και κάτι χλωμό, στο μέγεθος πουλιού, φτερούγισε προς τα πάνω, χάνοντας ύψος και ανεβαίνοντας πάλι ψηλά, κι οι αποτυχημένες προσπάθειες συνε-

χίστηκαν, αλλά, μ' ένα τελευταίο ξέσπασμα ζωής, κατευθύνθηκε ακριβώς εκεί που βρισκόταν ο Παν.

Εκείνος δεν μπορούσε να κουνηθεί από τον φόβο του. Αν ο άντρας ήταν νεκρός... Αλλά και το δαιμόνιό του έδειχνε κι αυτό νεκρό – λοιπόν, τι μπορούσε να κάνει; Ο Παν ήταν έτοιμος να παλέψει, να το βάλει στα πόδια, να λιποθυμήσει· αλλά τότε το δαιμόνιο βρέθηκε εκεί στο κλαδί πλάι του, αγωνίστηκε να σταθεί εκεί, λίγο ακόμα και θα έπεφτε, κι αυτός αναγκάστηκε να απλώσει το χέρι του να το πιάσει. Το κορμί του ήταν παγωμένο μα ζωντανό, αλλά μόνον αυτό. Ο άντρας δεν ήταν εντελώς πεθαμένος.

«Βοήθεια», ψιθύρισε εκείνο βραχνά, «βοήθησέ μας...»

«Ναι», είπε εκείνος, «ναι...»

«Γρήγορα!»

Έπεσε ξανά μα κατάφερε να φτερουγίσει ως κάτω στις καλαμιές. Σ' ένα λεπτό ο Παν είχε γλιστρήσει κάτω στη ρίζα της βελανιδιάς, και κατευθύνθηκε προς τα εκεί όπου εκείνη είχε εξαφανιστεί, και βρήκε τον άντρα ξαπλωμένο μέσα στις καλαμιές, ακόμη ν' ανασαίνει, με το δαιμόνιό του να πιέζει το κορμί του στο μάγουλό του.

Ο Παν το άκουσε να λέει: «Δαιμόνιο... χωριστό...»

Ο άντρας έστρεψε λιγάκι το κεφάλι του και μούγκρισε. Ο Παν άκουσε τον ήχο από σπασμένα κόκαλα που χτυπούσαν μεταξύ τους.

«Χωριστό;» μουρμούρισε ο άντρας.

«Ναι... μάθαμε πώς να το κάνουμε...»

«Η τυχερή μου μέρα. Εσωτερική τσέπη. Εδώ». Ανασήκωσε το ένα του χέρι με τεράστια προσπάθεια και άγγιξε τη δεξιά μεριά του μπουφάν του. «Βγάλ' το», ψιθύρισε.

Προσπαθώντας να μην τον πονέσει και καταπολεμώντας το μεγάλο ταμπού που απαγόρευε σ' ένα δαιμόνιο να αγγίζει το κορμί ενός άλλου ανθρώπου, ο Παν σκούνησε με τη μύτη του το μπουφάν στο πλάι και βρήκε ένα δερμάτινο πορτοφόλι στην εσωτερική του τσέπη.

«Αυτό είναι. Απομάκρυνέ τα. Μην τους αφήσεις να το πάρουν. Από εσένα εξαρτάται και... τη δικιά σου...»

Ο Παν τραβούσε, αλλά το πορτοφόλι δεν έβγαινε, επειδή το μπουφάν είχε πιαστεί κάτω από το σώμα του άντρα κι εκείνος δεν μπορούσε να μετακινηθεί, αλλά, μετά από μερικά δευτερόλεπτα δυσκολίας, ο Παν το ελευθέρωσε και το έβγαλε στο έδαφος.

«Απομάκρυνέ το αμέσως... πριν επιστρέψουν...»

Η χλωμή γερακίνα δαιμόνιο με δυσκολία επέβαλλε την παρουσία της εκεί τώρα, απλώς ήταν ένα μικρό σύννεφο λευκής σκιάς που φτερουγίζει και πίζει το δικό της σώμα στη σάρκα του. Ο Παν δεν άντεχε να βλέπει ανθρώπους να πεθαίνουν εξαιτίας αυτού που συνέβαινε στα δαιμόνιά τους: εξαφανίζονταν σαν τη φλόγα του κεριού που σβήνει. Ήθελε να παρηγορήσει το δυστυχημένο πλάσμα, που ήξερε πως ετοιμαζόταν να χαθεί, αλλά το μόνο που εκείνη ήθελε να κάνει ήταν να νιώσει μ' ένα τελευταίο άγγιγμα τη ζεστασιά που είχε βρει στο κορμί του ανθρώπου της όλα αυτά τα χρόνια που έζησαν μαζί. Ο άντρας πήρε μια κοφτή, τραχιά ανάσα κι ύστερα η όμορφη γερακίνα δαιμόνιο έπαψε πια να υπάρχει.

Και τώρα ο Παν έπρεπε να κουβαλήσει το πορτοφόλι σ' όλη τη διαδρομή ως το Κολέγιο της Αγίας Σοφίας και στο κρεβάτι της Λύρας.

Το κρατούσε σφιχτά ανάμεσα στα δόντια του και σπρώχνοντας βρήκε τον δρόμο του ως την άκρη των καλαμιών. Δεν ήταν βαρύ, αλλά ήταν άβολο, και, ακόμη χειρότερα, ήταν ποτισμένο από τη μυρωδιά ενός άλλου ανθρώπου: ιδρώτα, κολόνιας, καπνού. Ήταν πολύ κοντά σε κάποιον που δεν ήταν η Λύρα.

Προχώρησε μέχρι τον φράχτη στα χωράφια κι ύστερα σταμάτησε να ξεκουραστεί. Λοιπόν, θα μπορούσε να γυρίσει με το πάσο του. Αργούσε ακόμη να ξημερώσει.

Η Λύρα κοιμόταν βαθιά όταν κάτι την τρώμαξε και την ξύπνησε, σαν ξαφνική πτώση, σαν κάτι σωματικό: αλλά τι; Άπλωσε το χέρι της να πιάσει τον Παν, μα θυμήθηκε πως δεν ήταν εκεί: του είχε συμβεί κάτι λοιπόν; Είχε περάσει πολύς καιρός από εκείνη την πρώτη νύχτα που αναγκάστηκε να πάει στο κρεβάτι μόνη της, και το

αντιπάθησε αυτό. Αχ. Τι παλαβομάρα να βγει έξω μόνος του μ' αυτόν τον τρόπο, αλλά δεν άκουγε τίποτα, δεν ήθελε να σταματήσει να το κάνει, και κάποια μέρα θα πλήρωναν και οι δυο το τίμημα.

Παρέμεινε ξύπνια για ένα λεπτό, αλλά ο ύπνος την αγκάλιασε ξανά, και σύντομα του παραδόθηκε και έκλεισε τα μάτια της.

Οι καμπάνες της Οξφόρδης χτυπούσαν δύο όταν ο Παν σκαρφάλωσε και μπήκε μέσα. Ακούμπησε το πορτοφόλι πάνω στο τραπέζι, κουνώντας πέρα δώθε το κεφάλι του για να ανακουφίσει τον πόνο των σαγονιών του πριν τραβήξει το βιβλίο βγάζοντάς το από εκεί που το είχε τοποθετήσει η Λύρα για να κρατάει γι' αυτόν ανοιχτό το παράθυρο. Το ήξερε: ήταν ένα μυθιστόρημα που είχε τον τίτλο *Οι Υπερχορασμιανοί* και ο Παν πίστευε πως η Λύρα τού έδινε πολύ περισσότερη προσοχή απ' ό,τι χρειαζόταν. Το άφησε να πέσει στο πάτωμα κι ύστερα καθαρίστηκε σχολαστικά πριν σπρώξει το πορτοφόλι στη βιβλιοθήκη και το εξαφανίσει.

Έπειτα πήδηξε ανάλαφρα πάνω στο μαξιλάρι της. Στην αχτίδα του φεγγαρόφωτου που έμπαινε από ένα άνοιγμα στις κουρτίνες, κουλουριάστηκε και κοίταξε το κοιμισμένο της πρόσωπο.

Τα μάγουλά της ήταν ξανααμμένα, τα σκουρόξανθα μαλλιά της υγρά· εκείνα τα χείλη που του ψιθύριζαν τόσο συχνά και τον φίλαγαν και φίλαγαν και τον Γουίλ ήταν σφιγμένα· ένα ανεπαίσθητο συνοφρύωμα γυρόφερνε το μέτωπό της, ερχόταν κι έφηνε σαν σύννεφα σ' ανεμοδαρμένο ουρανό – μιλούσαν όλο για πράγματα που δεν ήταν σωστά, για έναν άνθρωπο που γινόταν όλο και πιο απρόσιτος γι' αυτόν, όπως ήταν εκείνος γι' αυτήν.

Και δεν είχε ιδέα τι να κάνει γι' αυτό. Το μόνο που μπορούσε ήταν να παραμένει ξαπλωμένος κοντά στη σάρκα της· τουλάχιστον ήταν ακόμη ζεστή και φιλόξενη. Τουλάχιστον ήταν ακόμη ζωντανοί.

Έχουν περάσει είκοσι χρόνια από τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν στον πρώτο τόμο του *Βιβλίου της Σκόνης* και σηματοδότησαν την αρχή του ταξιδιού που θα άλλαζε για πάντα τη ζωή της Λύρας Μπελάκουα.

Έχουν περάσει επτά χρόνια από τότε που οι αναγνώστες άφησαν τη Λύρα και τον αγαπημένο της Γουίλ Πάρι σ' ένα παγκάκι στον Βοτανικό Κήπο της Οξφόρδης και τώρα τη συναντούν και πάλι ως Λύρα Χρυσόστομη, και δεν είναι πλέον παιδί... Στον δεύτερο τόμο του *Βιβλίου της Σκόνης* η εικοσάχρονη πλέον Λύρα και το δαιμόνιο της, ο Πανταλήμων, παρασύρονται στα περίπλοκα και επικίνδυνα μέρη ενός κόσμου που δεν είχαν ιδέα ότι υπήρχε. Τον δικό του δρόμο τραβάει και ο Μάλκολμ. Κάποτε ήταν ένα αγόρι με μια βάρκα και με αποστολή να σώσει ένα μωρό από την πλημμύρα. Τώρα είναι άντρας με έντονη την αίσθηση του καθήκοντος και την επιθυμία να κάνει το σωστό. Ο κόσμος τους είναι οικείος και ασυνήθιστος συνάμα και πρέπει να ταξιδέψουν πέρα από την Οξφόρδη, να διασχίσουν την Ευρώπη και την Ασία, αναζητώντας μια πόλη στοιχειωμένη από δαίμονες, ένα μυστικό στην καρδιά μιας ερήμου και το μυστήριο της Σκόνης.

Η **ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ** αποτελεί σημείο αναφοράς στην παγκόσμια λογοτεχνία, με πωλήσεις που έχουν ξεπεράσει τα 17,5 εκατομμύρια αντίτυπα και μεταφράσεις σε 40 γλώσσες.



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-3431-4



91 786180 134315

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 19950